

ידיעות שז"ר

כפר סבא

יום ד', 20.6.2012
לי בסיוון תשע"ב

יוצא לאור בהסות
"ידיעותיכון"

עורכת אחראית:
תאיר שכנר רוכמן

מזרה מלווה ועורכת:
אמירה הרשקוביץ

המנהל:
טובי רוזנברג

עיתון חטיבת הביניים
שז"ר, כפר סבא

אחזית ב'

עוד בגיליון החדש של ידיעות שז"ר

10 פה ושם

כולנו
מטיילים

10 שורשים

לומדים על העבר
בשביל העתיד

8 מתלבשים

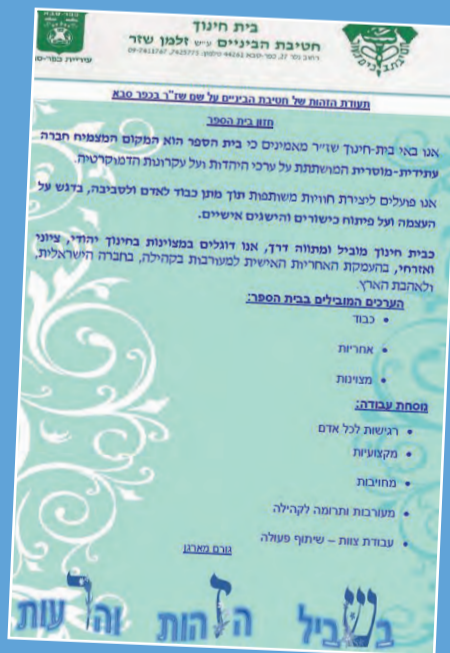
חשוב להיות
אופנתי

שז"ר זה לא רק בית ספר, אלא בית הינור

אנו, באי בית הינור שז"ר, מאמינים כי בית הספר הוא המקום המצמיח חברה עתידית מוסרית, המושתתת על ערכי היהדות ועל עקרונות הדמוקרטיה. אנו פועלים ליצירת חוויות משותפות, תוך מתן כבוד לאדם ולסביבה, בדגש על העצמה ופיתוח כישורים והישגים אישיים. כבית הינור מוביל ומתווה דרך, אנו דוגלים במצוינות בחיינוך יהודי, ציוני ולאומי, בהעמדת האחריות האישית לפרטיות בקהילה, בחברה הישראלית ובהחלטה ובחברה הישראלית ולאחבת הארץ.

כתבה בעמוד 3

משולחן המנהל

שנה של שינוי

אשר נפרדים מאיתנו. אני מאחל לכם קליטה מוצלחת בכתי הספר התיכוניים, המשך הצלחה בדרככם החדשה והמאתגרת בתיכון. אנו גאים בתלמידינו, שנבחרו לייצג את בית הספר בתוכניות השונות: מאיה גולדשטיין ויערה שמר שיצאו במהלך החופש למדינת מיין שבארה"ב להשתתף בתוכנית "זרעים של שלום", ועי פרי שגב שתצא לצרפת לתחרות "ערב צרפתי".

חופשה בטוחה

חופשת הקיץ הגה תקופה נפלאה. תקופה של הטענת המצברים הפיזיים, הנפשיים והרוחניים. אני מקווה שתמצאו אותה עד תומה. עם זאת זכרו כי סכנות רבות טמונות בה. תיהנו מהשמש בג' בולות של זמן והיעזרו בחומרי הגנה, הקפידו על כללי זהירות בכבישים ובדרכים, השכילו להשיג תושב באינטרנט בתבונה ושמרו על גופכם. השתמשו בכלים שלאורך כל השנה שוחחנו עליהם: הפעילו שיקול דעת, פעלו מתוך אחריות אישית ומודעות. חופשה מהנה ומוצלחת לכולנו.

טובי רוזנברג

הביאו ההנהלה וועד ההורים לכך שנחפשת הפסח האחרונה עיריית כפר סבא בנתה חדרי שירותים חדשים. עכשיו כולנו צריכים לשמור על ניקיונם ולמנוע השחתתם. לאחר חופשת הפסח פתחנו לרווחתכם את החצר האחורית של בית הספר שעיריית כפר סבא הכשירה לשימוש בטוח שלכם. הספסלים שהקמנו ושולחנות הפינג פונג נועדו לשרת אתכם בהפסקות הנעימות שלכם במהלך ימי הלימודים.

בסוף חודש מאי האחרון חנכנו בטקס מרגש את החדר הבית ספרי החדש - על שמה של המנוחה רחל גובר ז"ל. חדר הרדיו נתרם על ידי משפחתה, ינעים את הפסקותינו ויאפשר לנו לשרד שידורי תוכן בתחומים ערכיים וחברתיים.

תודות

תודה לרכות העיתון הבית ספרי אמירה הרש"קוביץ, על עשייה מלאה תוכן ועניין במהלך שנת הלימודים. תודה לכל התלמידים שלקחו חלק במלאכת העיתון: עורכים, צלמים ומסקרים. ברכה מיוחדת שלוחה לי אליכם - בוגרי ט'

הפעילויות והאירועים הרבים שהתרחשו בחטיבה במהלך המחצית האחרונה.

הרצאות בנושא אינטרנט בטוח, ערב צרפתי, ערב שורשים של שיכבה ז', פעילות במכון וייצ"מ לתלמידי ח-ט', בתי מדרש להורים ולתלמידי ח', טורנירים של ספורט, טיול מש"צים ופ"צים ביום ירושלים, פעילות בנושא יום הרצל, הטיול הבית ספרי "משואה לתקומה", הטקסים הבית ספריים שערכנו בימי הזיכרון - כל אלה הם רק חלק מהפעילויות אותן עברתם, בניסיון להקנות לכם כלים של כישורי חיים וצידה רוחנית ותריבותית, לצד העשייה הלימודית.

תלמידי ז' מסיימים את שנת הלימודים הראשונה בחטיבת הביניים, כיתות ח' עברו בחינות מיצ"ב היצוגיות של משרד החינוך בעברית ובימתמטיקה וכיתות ט' עברו מספר בחינות מפמ"ר משמעותיות לקראת המעבר לתיכון.

שלושה חידושים

אני רוצה להדגיש בפניכם שלושה שינויים/חידושים שביצענו במחצית זו: לאחר שנים רבות שבהן חדר השירותים היה זקוק לשיפור פניו,

קוראים יקרים, הנה אנו נמצאים בסיומה של שנת הלימודים תשע"ב, שנה מיוחדת עבור חטיבת הביניים שלנו.

בית הספר נכנס השנה לתוכנית "מארג - אות למצויינות בחינוך יהודי, ציוני ואזרחי". חילצנו את תעודת הזהות הבית ספרית, כתבנו חזון בית ספרי ויצאנו למסע חינוכי וערכי בנושא "משואה לתקומה". כל זאת בשיתוף תלמידים, הורים וסגל.

החזון הבית ספרי משמש כסמן הדרך הערכי המשותף לכל באי הבית הזה. החזון נחשף ביום מיוחד שערכנו בבית הספר, ממנו צעדנו בשביל הזהות והרעות אל עבר גן המגנים בעיר, שם נערך הטקס. ערכי הליבה שנבחרו - כבוד, אחריות ומצויינות - יהיו את הבסיס המהותי והמשמעותי לעשייה החינוכית והחוויתית, ללמידה ולשיגרת היומיום.

אירועים ולימודים

הכתבות בעיתון נותנות כמה לעמדות האישיים שלכם לגבי נושאים שונים שנמצאים על סדר היום החברתי, וכן פורשות ומתעדות את

משחקי שולחן

לא נעים לשבת על כיסא הרוס מול שולחן מטונף <<< אם כולנו נתייחס בכבוד לרכוש, נוכל לחיות בסביבה נעימה יותר >>> ויש גם טיפ גאוני

להתייחס בכבוד לציוד

בנייר ועליהם מונחים טושים שמזמינים את התלמידים לקש"קש ולצייר על השולחנות ואפילו להביע דעה של ממש, קצת מעבר לרמה של "שמוליק היה פה". גם במהלך השיעורים ניתן להיעזר בנייר הזה ולהפוך אותו לדרך טיטה להעלאת רעיונות לדיון בכיתה ולאירגון המחשבות. איזה רעיון יפה! גם מעורר הבעה עצמית של תלמידים וגם מטפל בבעיית ההשחתה. אנו בחטיבה דוגלים בערך הכבוד, והכוונה היא גם כלפי הרכוש. אם נתייחס בכבוד לציוד, האווירה בבית הספר תשתפר וכולנו נרוויח.

מאת סיון קיז'נר, ז'2/

|ידיעות שז"ר

הכיסאות והשולחנות בבית הספר נועדו לשמש אותנו בזמן הלמידה. לא צריך להיות פרופ"סור כדי להבין זאת, ובכל זאת, נראה שיש תלמידים מתקשים. בטח שמתם לב, ואיך אפשר שלא, שהחטיבה מלאה בכיסאות שלא ניתן לשבת עליהם ובשולחנות מקושקים מאוה. במסגרת תוכנית מארג נסענו לבקר בבית ספר בירושלים. אחד הדברים הראשונים בהם הבחנתי היה שכל השולחנות מכוסים

דבר העורכת

העיתון הוא אנחנו

התלמידים הם היוזמים והמבצעים של העיתון הזה שאתם מחזיקים בידיכם <<< ולכן אין טוב ממנו לשקף באמת את מה שקורה כאן

תית וחוויה לצוות. אני מאמינה כי השפעתו תורגש בעתיד.

אורגים חלומות

אני שמחה כי רבים הצטרפו למערכת העיתון. אני רואה בעיתון ביטוי לחשיבותה של במה להבעת דעה, לייצורו של שיח, לייצוגה של קבוצה ולשיתוף פעולה. וכפי שכתב יאנוש קורצ'אק בעיתון הילדים שערך במוסד החינוכי שניהל (עליו למדה שיכבה ז' ביום השואה): "מוסד ללא עיתון נראה כמוסד ללא מסורת, ללא זיכרונות וללא קו התפתחות לעתיד". תוכלו לקרוא בעיתון שלנו על פעילויות בית הספר, על אופנה, על אנשים ובעלי חיים וגם סיפורים פרי עטנו. תודה לטובי המנהל, ללאה הסגנית, לארו אחראי המחשבים ולכל אחד בצוות בית הספר על שיתוף הפעולה והתמיכה. צוות עיתון אורג חלומות ושזור דעות - כל הכבוד! **אמירה הרשקוביץ**

שנת הלימודים תשע"ב מסתיימת זה עתה ואני שמחה להיות שותפה ואחראית לצוות מוביל בבית הספר, צוות עיתון שז"ר.

הצוות השותף למלאכה הינו רב שיכבתי ורב דעות ופעלים. מחצית עמוסת עשייה עברה במהירות והנה כאן לפניכם כתבות נבחרות (מתוך רבות), שחלקן אישיות, חלקן נוגעות לחיי בני הנוער ככלל וחלקן עוסקות בהווי בית הספר. אני רוצה לשתף אתכם באווירה של עבודת הצוות בה אנו פועלים. התלמידים הם היוזמים והמבצעים, מתוך הרגשת אחריות (אותו ערך שנבחר על ידי באי החטיבה כערך מוביל בחזון). הצוות יום ומכר כיבוד ביום ההורים וצמידים מעשה ידי באירועי פורים. כל זאת מתוך רצונם להגדיל את נפחו של העיתון, כך שניתן יהיה להציג את החטיבה מנקודות מבט שונות ובאופן רציני.

בנוסף, צוות העיתון התארח במרכז המבקרים של ידיעות אחרונות. ראינו והבנו את תהליך הכנת העיתון ואף ערכנו עמוד שעה. הסיוור היווה התנסות אמיתית

↓ מהנעשה בשז"ר

השמיכה סמיכה מדי

האטמוספירה היא כמו שמיכה, וכל שנה היא נעשית עבה יותר ואטומה יותר <<< אפשר לשנות את המצב בעזרת כמה פעולות פשוטות

מאת אילי חסון, ח'3/ סיון קיז'נר, ז'2/ | ידיעות שז"ר

בכל שנה, ב"יום כדור הארץ", אנחנו מכבים את האור למשך שעה. למה בעצם?
התשובה פשוטה: תחשבו על שמיכה ענקית שעוטפת את כדור הארץ ומכסה אותו. אם השמיכה תהיה עבה מדי, לכולנו יהיה חם מדי. קרחונים ימסו, מפלס האוקיינוסים יעלה, ערים שלמות יוצפו. זהו אפקט החממה. השמיכה היא שיכבת האטמוספירה המקיפה אותנו, וכל שנה היא נעשית עבה יותר ואטומה יותר, בגלל גזים שנפלטות לתוכה ללא הרף מבתי חרושת, ממפעלים, מהמכוניות שלנו. ולא, אי אפשר לשנות את המצב בשעה אחת. אבל כשמיליוני בני אדם בכל העולם מכבים את האור לשעה אחת, המסר הוא ברור: איכפת לנו מכדור הארץ ואנו רוצים לשמור עליו. שאלנו את תלמידי ח'3/ מה עולה להם בראש כשהם שומעים את המילים "יום כדור הארץ". התשובות כללו מילים כמו ירוק, מיוחד, שמיכה על הכדור, יצירת קומפוסט, צימצום החור באוזון, צימצום השימוש בכלי רכב ואיכפתיות לסביבה. והכל נכון. זאת המטרה של יום כדור הארץ: לשמור על הכדור שלנו בכמה פעולות פשוטות. בואו נתחיל לבצע אותן.

חובה שהיא זכות

פרוייקט המחוייבות האישי הפך מעוד מטלה לשליחות שכולנו נהנים ממנה

מקבל מהם כל כך הרבה: תחושה של נתינה, של הזדהות, של רעות, של יחד, של שייכות לקהילה. כל אלה הם הערך המוסף האמיתי של ההתנדבות ושל תוכנית המחוייבות האישית. בחטיבת שז"ר מאמינים במצויינות בחינוך היהודי, הצינוני והאזרחי. בפרוייקטים דוגמת המ"חוייבות האישית אנו שותפים לעשייה אזרחית אמיתית, בה העזרה לקהילה מתרחשת יומיום והיא קרובה לליבנו ומקרבת בינינו.
אורחן זמיר, ח'2/ אילי חסון, ח'3/ גיל מאיסי, ח'4/

חלק מתנדבים בגני ילדים, יש גם מי שתורם מזמנו וכוחו ל"מלוא הטנא" ואורז קופסאות מזון לנזקקים ועוד ועוד.
התנדבות היא מילה גדולה. פעם חשבנו שרק מבוגרים או כאלה שאין להם מה לעשות מתנדבים. טעות! רוב המתנדבים בעמותות השונות שפועלות כיום בארץ הם בני נוער. והם, כמונו, עושים זאת לא רק כי ביקשו מהם אלא כי הם מאמינים שצריך וחשוב להתנדב, לעזור לאחרים, לחשוב גם על הזולת ולא רק על עצמנו.
כשאתה מתנדב אתה מושיט יד לאחרים, אך

יצנות רפואית, וטרינריה, גני ילדים ועוד - אפשרויות ההתנדבות שלנו במסגרת המחוייבות האישית רבות ומגוונות וכל אחד מוצא בהן את מקומו.
חלקנו הפכנו ל"פרחי יומולדת" שחוגגים ימי הולדת לילדים ממשפחות עניות, אחרים עובדים עם בעלי חיים, יש כאלה שמתנדבים במסגרות לבני נוער, יש "אחים גדולים" שעוזרים לילדים צעירים בתחומים שונים. קבוצה אחרת יוצאת לרכיבה בפארק עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים,

לעבר השתלבות בעולם הטכנולוגי. כיתת כתו"ם

כתו"ם בעיניים

איך זה מרגיש להיות תלמיד בכיתת כתו"ם? <<< מצד אחד רוב התלמידים האחרים מקנאים בך, מצד שני כבר שכחת איך נראית חצר בית הספר

מאת אורן צ'קון, ז'5/ | ידיעות שז"ר

ריך, מנחה ומייעץ. הוא ניתן לכל התלמידים בתחילת לימודיהם בחטיבה והם משתתפים במימונו בסיום החטיבה המחשב הנייד נשאר אצלם.

טוב ורע

בשיכבות ז' וח' קיימות שתי כיתות כתו"ם ובשיכבה ט' כיתה אחת. אני לומד בכיתת כתו"ם ז' ונהנה מכך. אנו לומדים בעזרת משימות מתוקשרות, מאתרים מידע באינטרנט, כותבים ישירות במחשב ואין לנו צורך במחברות. שיעורי הבית רשומים בפורום הכיתה, וכך אפשר להכינם בקלות רבה וגם לשתף פעולה עם תלמידים אחרים

דרך המחשב. כתו"ם היא כיתה ייחודית בשיכבה ויש לכך יתרונות וחסרונות. מצד אחד כיה ללמוד עם מחשב נייד, אך מצד שני ילדים מכיתות אחרות מרגישים מופלים לרעה וזה לא נעים, לא להם ולא לנו. בנוסף, הילדים בכיתה שלנו בקושי יוצאים החוצה בהפסקה, כי הם מעדיפים להישאר בכיתה ולשחק במחשב. עבור חלק מאיתנו זה יתרון ואחרים יראו בכך חיסרון רציני.
אבל בסך הכל אני מקווה שמספר כיתות הכתו"ם בחטיבה שלנו יגדל, וכך תתפתח אווירה לימודית אחרת, המקדמת את התלמיד לעבר השתלבות בעולם הטכנולוגי בו אנו חיים.

תום הוא לא רק צבע, כתו"ם הוא גם ראשי תיבות של תוכנית ייחודית: מחשב לכל כיתה, תלמיד ומורה. התוכנית פועלת במספר בתי ספר בארץ, ביניהם גם אנחנו. שותפים לה מכוון דוידסון, עיריית כפר סבא ומשרד החינוך. עיקר התוכנית הוא שילוב מחשבים ניידים בתהליך ההוראה ויצירת סביבה לימודית מתקדמת, שמשפרת את האווירה ואת החוויה הלימודית. המחשב משמש אמצעי עזר והמורה מהווה מ-

חטיבה עם חזון

כנס שבו השתתפו מורים, תלמידים והורים הוגדר מחדש חזון בית הספר <<< בדרך לחברה טובה יותר

סיון קיז'נר, ז'2/ | ידיעות שז"ר

מסגרת תוכנית מארג התקיים אצלנו כנס מיוחד לדייון בחזון בית הספר. חזון הוא תמונת העתיד הרצויה לכל באי בית הספר, התכלית העיקרית. אנו תמיד נשאף להגשים את החזון וכדי להגדירו נערך הכנס בו השתתפו מורים, תלמידים והורים. כו' לנו יחד שיכתבו ושיפצנו את החזון, והתוצאה מוצגת לפניכם בעמוד הראשון של העיתון.
על פי החזון, כל באי בית הספר - התלמידים, הצוות, ההורים ואורחים מהקהילה - מאמינים שחטיבת שז"ר שלנו (כך, שלנו) היא המקום שממנו יוצאת החברה הע' תידית.
אך זוהי לא סתם חברה, אלא חברה עם מוסר וערכים טובים, חברה שנותנת כבוד לזולת ומאמינה בדמוקרטיה ובריבוי דעות.
בנוסף לכך, בית הספר פועל ומפעיל את התלמידים

המקום שממנו יוצאת החברה העתידית. תוכנית מארג

כדי ללמד אותם להתנהג בכבוד לסביבת האנשים וכן לסביבה הטבעית (בעלי חיים וצמחים). לחטיבה חשוב שהתלמידים יממשו את הפוטנציאל הטמון בהם ויפתחו כישורים בתחום החברתי והלימודי.
ואחרי שמחליטים צריך גם לבצע. שבועיים ימים, משואה לתקומה, חווינו פעילויות הקשורות לאירועים המשמעותיים, בליווי הקשר לחינוך היהודי, ציוני ואזרחי. בשביל הזהות והרעות צעדנו להזדהות עם קורבנות השואה. שיכבה ז' השתתפה בהצגה פעילה "עשר קופסאות גפרורים", שיכבה ח' פעלה בחדר מוזיאון שהוקם אצלנו ושיכבה ט' שמעה הרצאה מפיו של נ"י צול שואה.
במסגרת הטיוול הבית ספרי כל שיכבה התמקדה בנושא מסויים במוזיאון החדש ביד ושם.
בסוף השנה נחשוף את החזון הבית ספרי ביום מיוחד שבו נצמד בשביל המקום, בשביל הזהות והרעות וב' שותפות עם הקהילה ובאי בית החינוך שז"ר. והדרך עוד ארוכה, אך מעניינת.

להיות מקובל? לא בכל מקרה

"אני לא הולכת להשתנות בשביל אף אחד"

אבל גם ילדים כמוני (ואני מקווה שיש עוד הרבה), רוצים שישמעו אותם. תאמינו לי, יש לי הרבה מה להגיד. אנשים חר- שבים שמעמד חברתי הוא רק בבית ספר. אבל זה לא ככה. זה נמצא שם כל הזמן. מעמד חברתי הוא לא עניין שטותי, גם אצל המבוגרים. למרות שאני לא מבינה למה כל העולם סובב סביב זה. אני מודה, גם אני נסחפתי אחריו. נתתי לו לקחת אותי למ- קומות שלא אהבתי, הנחתי לו לגרום לי לחשוב איך להצטרף לקבוצה של בנות מקובלות. ואני לא כזאת, בכלל לא!

שומעת הכל

לא נעים כששופטים אנשים לפי המראה שלהם. כשאתם אומרים למישהי או מישהו שהוא שמן או מכוער, גם אם בסתר, אתם חושבים שהוא לא יודע? שהוא לא מרגיש שאתם מדברים עליו? אני לא שמנה ולא רזה. יש אנשים שיגידו אחרת, שיגידו. חושבים שאני לא שומעת? חושבים שזה בצחוק? כשמדברים עליך, גם אם זה בלי כוונה שתשמע, אתה מרגיש. וזה פוגע. כמה פעמים שמעתי ילדים קוראים לילדים אחרים גיי, וואו, אי אפשר אפילו לספור. איך אפשר? כמה הרצאות שמעתם על זה? ילדים מתאבדים בגלל הצחוקים שלכם. אתם חושבים שאתם מצחיקים מישהו בזה שאתם צוחקים על בנאדם אחר? נסו אתם לעמוד במקומו פעם אחת. איך זה מרגיש? לבוא כל יום בידיעה שגם היום יצחקו עליכם, שגם היום תחזרו הביתה ותהיו מבואסים בגלל מילה אחת מסכנה שמישהו זרק. תמיד כששומעים הרצאות מהסוג הזה אומרים: "לי זה לא יקרה". אבל עובדה, זה קרה. וזה יכול לקרות גם לכם. אפילו המילה הכל כך פשוטה הזאת שאנחנו משתמשים בה כל יום: "מפגר". כי אם לילד באמת יש בעיות אז בעצם אנחנו התעללנו בו. כשאתם קוראים לילד בשמות אתם מתעללים בו. והכל כש- ביל להצחיק את מי שיושב לידכם או להעלות את מעמכם החברתי. תחשבו לפני שאתם אומרים משהו.

מאיה

שבנו ככה שותקות, אי אפשר היה לשמוע שום דבר הוץ מההקלקות של העכבר. היא ישבה מול המחשב ואני לידה, מחכה שת- סתכל לכיווני. מדי פעם זרקתי איזה משפט, כדי להזכיר לה שאני שם ורוצה לדבר איתה, אבל למש- פטים האלה לא היתה משמעות. חיכיתי. חיכיתי עד שהבנתי שזה לא יקרה, היא לא תדבר. אז סיפרתי לה איך היה היום בבית הספר וניסיתי לפתח שיחה, אבל זה לא עזר. וזה לא כי היא לא רוצה, היא פשוט עסוקה ואין לה כוח אליי. בטח היה לה יום קשה בעבודה או משהו. אחר כך ויתרתי והלכתי. בשעות כאלה יש לי שני מקומות ללכת אליהם: המחשב או המיטה. הפעם בחרתי במיטה. נשכבתי והתחלתי לחשוב איך עבר עליי היום, מה הולך לקרות השבוע וכמה חבל שאני לא יכולה לספר לה, לשתף. לבסוף לקחתי ספר והתחלתי לקרוא. כן, ילדה בגילי קוראת ספרים, איזו חננה! אני אוהבת לקרוא ואני גם אוהבת מתמטיקה ואנגלית, אז מה? זה הופך אותי לאדם רע? לא, זה הופך אותי לחננה.

זאת אני

אני לא הכי מקובלת בשיכבה שלי, גם לא בכיתה. יש לי כמה חברות, אבל אני לא בטוחה בקשר אליהן. לא בגלל שהן חברות רעות או משהו, פשוט כי הן שונות ממני. היו לי בעבר שתי חברות טובות - אחת שהתרחקה והשנייה הלכה לבית ספר שמתאים לה, בית ספר לחכמים. קוראים לי מאיה ואני קצת אחרת! אני לא הולכת להשתנות בשביל להפוך להיות מקובלת או משהו כזה. אני אוהבת את עצמי איך שאני וזהו, נ-ק-ר-ד-ה!

עולם שלם

אני חושבת שאף אחד לא מכיר אותי. יש אנשים שחושבים שהם מכירים אותי. יש חושבים עליי שאני חננה, חרשנית, שקטה. אבל לא! עולם שלם מסתתר מאחורי החרשנית הזאת. אנשים חושבים שאני סתם הילדה שלא צריך לשים לב אליה, חושבים שהיא צריכה לשבת בצה, כי "מה היא קשורה בכלל?".

קטן עלינו

כשניסו לנחם אותי שהחטיבה היא מקום טוב ללמוד בו, חשבתי שעובדים עליי <<< ועכשיו, מי בכלל זוכר את היסודי?

מאת עינב אשכנזי, ז"ר | ידיעות שז"ר

הנה מסתיימת לה השנה הראשונה שלי בחטיבה והגיע הזמן לסכם. השלושים באוגוסט, יום גיבוש. אני לובשת בפעם הראשונה בחיי חולצה עם סמל של חטיבת שז"ר. בעצם, זו הפעם הראשונה שאני לובשת חולצה עם סמל של חטיבה בכלל. אני הולכת לפגוש ילדים שלא פגשתי בחיים. נפרדתי מרוב מי שלמדתי איתו שש שנים והתרגלתי אליו. איפגש עם ילדים חדשים או שאולי בעצם אני החדשה? איתי בכיתה החדשה ארבע חברות מהיסודי. כמוכן שבשיכבה יש עוד ילדים מבית הספר הקודם שלי. האמת? זה מה שרציתי. להכיר יותר אנשים חדשים. אני שמחה שאני עם החברות הכי טובות שלי... וזהו. בשבוע האחרון של היסודי בני הרורים שלי, שלומדים בחטי- בות בערים אחרות, ניסו לשכנע אותי שבחטיבה הרבה יותר כיף. לא האמנתי. חשבתי שהם לא מבינים כלום על כפר סבא.

חודשיים וזה עובר

ביום גיבוש אמורים להכיר שמות, את קבוצת החינוך ואת המחנכת. נגמר יום הגיבוש ואני חוזרת הביתה, מתחילה לחשוב על השנה שתהיה. עובר יום ומגיע האחד בספטמבר. אני דווקא מרגישה ביטחון. המורות מסבירות על ההבדלים בין היסודי לחטיבה, על המ- שו"ב וכו'. כמעט כולם בילו עם ילדים שהם כבר מכירים וכך גם למחרת. רק אחרי חודשיים בערך התחלנו להתחבר. לא כולם לכולם, כי לכל אחד אופי שונה ולא תמיד אפשר להיות חבר של כולם, אבל התחלנו להכיר, לבלות יחד, להתרגל לילדים, למורות, למסגרת שנקראת חטיבת ביניים. וראו זה פלא: במחצית הראשונה של השנה היה לי הכי כיף שבעולם. אני סוף סוף לומדת עם הגדולים ולא רואה ילדים קט- נים וחמודים בכיתה א'. אני מרגישה בוגרת יותר. זה הזמן ליצור רושם ראשוני על הילדים והמורות.

לא מה שחושבים

במחצית השנייה החיים בחטיבה הם כבר שיגרה. מי חושב בכלל על היסודי? לומדים במרץ, עושים עבודת שורשים וערב שורשים. והכל טבעי לנו. שז"ר זה מקום כיפי ואני שמחה להיות בו. עכשיו אני רוצה שמישהו מהמשפחה יגיע לכיתה ו' ויפחה, ואני אהיה זו שאשכנע אותו ואומר לו שחטיבה זה לא מה שחושבים, אלא הרבה, הרבה יותר טוב.

ימי הרדיו

חדר רדיו הוא מקום חדש וייחודי בבית הספר, שמא- פשר לנו ליהנות בכל הפסקה ממוזיקה ושירים על פי בחי- רתנו. עד עתה נאלצנו להביא את כל הציוד לרחבה כדי לשמח את התלמידים בהפסקות. עכ- שיו אפשר לעשות זאת בכל עת, בזכות חדר הרדיו. שיהיה בהצלחה ובהנאה!

יניב בכר
וטל פוטוצקי, ח' 4/

↓ הדעות שלנו

אל תיתנו להם טלוויזיה

"איפה הילדות שלנו, עם המשחקים בחוץ והחברים האמיתיים, ואיפה הילדות של הילדים שלנו, עם שלל המסכים" – מתלוננים ההורים שלנו ומתיישבים מול הטלוויזיה

צילום: שאטרסטוק

מאת עמית לוברטובסקי, ח'4/ | ידיעות שז"ר

חזרתי הביתה מהעבודה ומצאתי את הילדים, כרגיל, מול הטלוויזיה. מה נותנת להם הטל-וויזיה הזאת? לשבת כל היום מול המסך הממכר, מול התמונות הזזות על הצג ומעבירות להם מציאות שגויה – למי זה טוב? נכון, לא כל מה שרואים בטלוויזיה שלילי. הילדה בת השלוש שיושבת על השטיח כבר מבקשת ממני שוב ושוב: open. בבוקר דורה לימדה אותה להגיד את המילה באנגלית. אז בעצם אולי הכל טוב? אבל בזמן שהילדים ובני הנוער יוש-

בים כל היום מול הטלוויזיה ומקבלים צורה של ספה, הם מפסידים את החור פש שלהם בתור ילדים. איפה המשחק בחול? הנדנדות? הפגישות עם חברים? הדימוי? החלום? הרי אין רגע אחד פנוי לחשוב, לדמיין, לבהות ואפילו להשתע-מם. תוכנית נצמדת לתוכנית וזה פשוט לא נגמר. מצד שני, מי אני שאדבר? גם אני כבר התמכרתי: בסלון, במטבח, בחדר השי-נה, באיפוד, באיפון, במחשב. בכל מקום שאני נמצאת תוכניות הטלוויזיה באות אחרי. הייתי רוצה להפסיק, אבל אני לא יכולה כיוון שהפיתוי כל כך גדול. אולי, במקום להפסיק לגמרי, אפשר פשוט להקטין את המינון? שלוש שעות טלוויזיה ביום אמורות להספיק. רק שלוש?!

שאלו אציוני השי

המכתב שניסחה תלמידת כיתה ז' לשר התמ"ת הוא דוגמה לחינוך היהודי אזרחי בשז"ר

רוצים, מבלי שישפטו אותם על פי דתם ומנהגיהם. בכך למעשה ניישם ונממש את חופש הדת בישראל. גם האנשים שלא שומרים שבת ולא רוצים לעבוד באותו יום, יש לכבד אותם כיוון שהשבת היא יום בו נחים אחרי שבוע שלם של עבודה. לסיכום, אני חושבת שאנשים צריכים להישפט על פי יכולתם ואופיים ולא על פי דתם ומנהגם לשמור ולכבד את השבת או רצונם לנוח משבוע עבודה. בברכה, תלמידת כיתה ז' חטיבת שז"ר, כפר סבא

לשר התמ"ת שלום, שמענו כי ברשתות של חנויות ומסעדות מסוימות לא מקבלים לעבודה אנשים אשר שומרים שבת. בראיון העבודה שלהם הם נשאלים האם הם יכולים לעבוד בשבת ואלו שעונים בשלילה לא מתקבלים לעבודה. אני מתנגדת להתנהלות זו. אני חושבת שאנשים ששומרים שבת צריכים לקבל את אותו יחס כמו אנשים שאינם שומרים שבת. אנו נמצאים במדינת ישראל, במדינה יהודית, ועלינו לאפשר שיוויון הודמניות גם לאנשים שומרי השבת ולא לפגוע ביכולת פרנסתם בשל אמונתם. לדעתך, המעסיקים צריכים לקבל את העובדה שישנם אנשים מסודתיים ורתיים בארצנו, שגם להם מגיע לעבוד בעבודות שהם

ריאליטי חמש לא ריאליטי

"נא להתנהג בהתאם", כך נהג אסי עזר לפתוח את האח הגדול שבוע אחרי שבוע. אבל התוכניות הללו, הפופולריות כל כך, מראות לנו בדיוק איך לא צריך להתנהג. ריבים חסרי משמעות, דיבורים מאחורי הגב ומעשי רוע נגלים לעינינו על המסך בזה אחר זה. ולא הכל מציאותי כמוכח. התוכניות מבויימות כך שימשכו את הצופה ולכן כמה שיותר צהוב יותר טוב. אך למרות שכולנו יודעים שהדברים ערוכים ומגמתיים, הרי שהתוכניות הללו נותנות דוגמה, משפיעות. אני מקווה שיבוא יום ואנשים יבינו שתוכניות המציאות בעייתיות, מבזות ומקלקלות את החברה שלנו. לכן "אנא התנהגו בהתאם" ואל תיכנעו לתוכניות שעל המסך. עמית לוברטובסקי, ח'4/

בואו לרקוד

כמה פעמים מצאתם את עצמכם יושבים ובוהים בטלוויזיה, למרות שבכלל לא אהבתם את התוכנית ששודרה? איזה ביזבז זמן. בזמן המבוזבז הזה אפשר היה לעשות כל כך הרבה דברים אחרים. למשל – לרקוד! לריקוד יתרונות רבים. ראשית, ניתן לרקוד בכל מיני מקומות או דרכים – בחדר סגור, בחוג מקצועי, במסיבות עם חברים. שנית, הריקוד גורם להנאה והוא גם בריא. אדם יכול לרקוד ולהינות ובכלל לא להרגיש שהתאמץ או התעמל, כשבועיים זה מה שעשה. הריקוד גם מפתח גמישות שמקלה על הגוף שלנו ועל יכולתנו לזוז בחופשיות. הריקוד הוא תחום מגוון, מבלט ועד ברייקדאנס, כך שכל אדם יכול למצוא את מה שהוא אוהב ואת מה שמתאים לו. אני ממליצה לכל אחד ואחת להתנסות בסוגים שונים של ריקוד. רק תרוויחו מזה. גל הוכברג, ח'2/

זיכרון גורלי

ילדי הכאפות, שאנחנו מציקים להם כמעט בלי משים, יישארו עם טראומה לכל החיים <<< ואנחנו נישאר עם מצפון מיוסר

מאת נועה שחר, ז'5/ | ידיעות שז"ר

אני יודעת ש"הכל בצחוק" ואין לנו שום כוונה להשאיר בילדים הללו טראומה לכל החיים, אך זה למעשה מה שקורה. ילד כזה מפחד להגיע לבית הספר כי הוא יודע שמחכה לו שם יום מלא הצקות. הוא מגיע, כי אין לו ברירה, אבל אינו יכול להתרכז בלמידה. מח' שבתו נודדת והוא מתכנן כיצד יתחמק מה' מציקים. כל תנועה שאנחנו עושים וכל מילה שאנחנו אומרים תשפיע על עתידו של "ילד הכאפות". אף אחד מאיתנו לא רוצה לגדול בפחד ולא רוצה שחבריו לכיתה ישאירו בו פצע שלעולם לא יגליה. אף אחד מאיתנו גם לא רוצה שילד אחר – יהיה מעצבן ככל שיהיה – יישא צלקת כל חייו, צלקת שאנחנו גרמנו לה.

אבל זה מה שקורה! והילד הזה שותק, סובל ושותק. ולנו נוח לפרש את השתיקה שלו כך שהוא בעצם מבין שהכל בצחוק. ואנו ממשיכים... מי בינינו רוצה להיות ילד כאפות? ומי רוצה להיות ביריון אכזרי? אף אחד! לכן אני מבקשת: ד-ב-ר-ו! הוציאו הכל החוצה – את המחשבות, את ההרגשות, הכל. ולא חשוב בפני מי: בפני צוות בית הספר, הורים, חבר טוב. פשוט תגידו. אל תעמדו בצד כמו עציצים ותשמרו הכל בכטן, אל תתנו לזה להמשיך. ומצד שני אל תעמדו בצד כשאתם רואים ילד אחר שזקוק לעזרה, שלא מסוגל לקום ולהגן על עצמו. זה יישב לכם על המצפון לנצח.

מטיילים ↓

הם ישנו רגע <

אליסיה טר

חיד לראוחת בוקר הטיפוס על שהטריד את בדרך מערות אופקים. פעם, כך למ הקרבות החשו למצביא האינשלים.

סיימנו את ה

מי שלא

אביב כהן, ח'

מרום נים בעזרת הסנו קים, תורן, שער לאחר העבוד

הדעות שלנו ↓

יתור של החילוניים

יום תנועות הנוער הפך ממפגן של סולידריות לזירה של חוסר הסכמה, בשל ההחלטה לבטל שירת סולו נשית <<< למרות שההחלטה התקבלה באופן דמוקרטי היא הכי לא דמוקרטית שאפשר

נועה כהן, ט'1 | ידיעות שז"ר

ובכל זאת, איך אפשר שלא להרים גבה? הרי בני עקיבא הם מייעוט. איך ייתכן הדבר שכל תנועות הנוער החילוניות זועמות על החלטת האנשים שייצגו אותם, אנשים שאמורים לייצג את דעת התנועה שלהם? איך ייתכן שהרוב החילוני הסכים להתפשר על זכות כה טבעית ובסיסית של כל אחד ואחת מאיתנו – לשרי?

איפה הדמוקרטיה?

אני, כמו כל חבריי לשיכבה בצופים, התרגזתי למשמע הדברים. הרגשנו שפגעו בנו, בחניכים שרוגלים בערכים שעליהם מושתתת התנועה, ובראש ובראשונה בשיוויון. חשוב לציין כי מעבר לעקרון הדמוקרטי של הכרעת הרוב, הרי הדמוקרטיה מושתתת קודם כל על זכויות האדם, החירויות של כל אדם, ביניהן הזכות לשיוויון וחירות. וההחלטה הזו אינה שיוויונית. היא מפלה, שוביניסטית ופוגעת. אפליה זה לא דמוקרטי. גזענות זה לא דמוקרטי. הדרת נשים זה לא דמוקרטי. נקודה. בימים אלה, בהם נושא הדרת הנשים והרמוקרטיה יוצר התנגשות כה עזה, אנו צריכים לשאול את עצמנו כמה שאלות: עד כמה אנחנו מוכנים להתחשב? עד כמה אנחנו מוכנים לבוא לקראת האחר? האם דעת המיעוט היא ששולטת רק בגלל ששורר כאן פחד? והאם הגבול שלנו באמת עובר במקום בו הערכים והזכויות הבסיסיות ביותר שלנו נפגעים?

במקובל ביום זה, חניכי כל התנועות (הצו"פ, הנוער העובד והלומד, השומר הצעיר ובני עקיבא) מתכנסים יחד, עושים פעילויות משותפות ונהנים מהופעה. זהו יום שמדגיש את המשותף בינינו ומעצים ערכים משמעותיים כל כך עבורנו כמו שיוויון, דמוקרטיה, אחדות וכבוד.

עד כאן הכל נשמע מצויין, נכון? אז זהו, שלא ממש.

תנועת בני עקיבא, תנועה דתית, יצאה השנה ברשימה נחרצת: נשים לא ישירו על הבמה לברן, רק בליווי קול של גבר. הדרישה הזאת עוררה מהומה גדולה שבעקבותיה התכנס פורום של נציגים מכל ארבע התנועות ונערכה הצבעה דמוקרטית.

ברוב קולות (תשעה מתוך עשרה) הוחלט לבסוף לקבל את הדרישה שנשים לא ישירו על הבמה ללא גברים.

מעורר תמיהה

הרשו לי להטיל ספק במונח "הצבעה דמוקרטית" במקרה הספציפי הזה. אני מעדיפה להאמין שהנציגים מהתנועות החילוניות שהצביעו בעד הבקשה, אף על פי שתנועותיהם רוגלות בשיוויון וכבוד בין גזעים ומינים שונים, לא עשו זאת מתוך פחד או לחץ.

מיידיות, שקיפות ו...מה היה השלישי?

בקרה, זה היה השלישי <<< וזה בדיוק מה שמפריע לכל אלה שמתנגדים למשו"ב <<< הורים, צאו לנו מהוורידים

מאת עינב אשכנזי, ז'3 | ידיעות שז"ר

עם כניסתנו לחטיבה נכנסה לחיינו גם תוכנת המשו"ב. זה טוב או רע? תלוי את מי שואלים.

ראשי התיבות של משו"ב הן מיידיות, שקיפות ובקרה. התוכנה מאפשרת להורים ולתלמידים לעקוב אחר הציונים, הערכות המורה וההתנהגות. ההורים מעורבנים באופן יומיומי ויודעים אם הילד שלהם פיטפט בשיעור, לא הביא ציוד, לא הכין שיעורים ועוד.

את התייחסות התלמידים לתוכנה אפשר לחלק לשלוש קבוצות. הקבוצה הראשונה נהנית מהתוכנה ורואה בה פיתרון מצויין שמאפשר להיות בעניינים ולהתוודע לציונים עוד לפני שהמבחן מוחזר. הקבוצה השנייה מתנגדת. עבורם הבעיה העיקרית במשו"ב היא ההורים. לדבריהם, בלי המשו"ב הם יכולים להחליט איך, מתי ואיפה לספר להורים על הציון, ההפרעה, אי הכנת השיעורים או הפיטפוט. את המידע מלווים

כמובן בהסבר (יש הטוענים: תירוץ). כלומר, הם חשים שלקחו מהם את האחריות על הדיווח להורים וגם חושבים שיש כאן חדירה לפרטיות ושהורים לא צריכים לדעת כל פרט על התיפקוד שלהם בבית הספר. הקבוצה השלישית היא קבוצת המרחפים, אלא שקוראים את הדברים וחושבים לעצמם: "משו"ב? מה זה משו"ב?".

אני, שהתחלתי להשתמש במשו"ב השנה, משייכת לקבוצה הראשונה. אני אוהבת לדעת את הציונים שלי לפני חלוקת המבחנים, אני רוצה לראות אם עשיתי משהו בשיעור שהרגיז את המורה או שימח אותה ואני חייבת לראות אם הצדיקו לי חיסורים מסויימים. תחשבו על המקרה הכי טוב: ציון 95. לא תהיו שמחים? כל אחד קיבל ציון פחות טוב פעם, פעמיים, שלוש ואפילו 200 פעמים. אבל תמיד אפשר לשפר. אני מקווה שגם שאר התלמידים יבינו שהי תוכנה נוצרה לטובתם ושאפשר להפוך אותה לכלי יעיל לשיפור הלימודים.

רק עוד שניים וזהו?

באזהלים, טיפסו על הרים, החליקו על סלעים, טבלו במים קפואים ונהנו מכל << כיתות ז' עברו את הטיול הראשון בחטיבה - ומוכנים כבר לשניים הבאים

שצנקה, ז'5 | ידיעות שז"ר

קבריהן של שתי המשוררות הידועות ביותר בישראל - רחל ונ- עמי שמה.

את האזהלים שלנו הקמנו בחוף וחתמנו את היום הראשון בערב הווי עם המש"צים. לרבים מאיתנו היה זה הלילה הראשון מחוץ לבית שלא במסגרת משפחתית. כולנו התרגשנו, במיוחד לאור הלינה באזהלים, בלי המיטה וחצי, הטלוויזיה או המחשב ברקע. הלילה עבר בשלום, ללא סימני משחת שיניים. כנראה שהמור- רות שמרו היטב

זו מקל, קחו תרמיל ובואו עם כיתות ז' לגליל. בדאי לבב!

ביום אביבי ויפה יצאנו לטיול השנתי. המש"ציות הכניסו אותנו לאווירה כבר במהלך הנסיעה, עם זיון על שמות התלמידים בכיתה. ביער לביא עצרנו קלה ומשם המשכנו לארבבל.

הארבל היה מפחיד, מאתגר, כייפי אך מתיש. מה ובנו היה גובה ההר והחלקלקות של הסלעים. ראינו שכיום מהוות מחסה ובית חמים לצאן וגם נוף מרחיב

מדנו, ב-1099, התחולל במקום הפסטורלי הזה אחד ימים בתולדות ארץ ישראל, בו הפסידו הצלבנים כי צלאח א דין וכך פסקה שליטת הצלבנים בירי

מעגל של שפריץ

המסלול של היום השני עבר דרך מצפה אופיר והירידה של קרן עין גב, שהיתה מפותלת וחלקלקה. חלקנו עבר אותה בגלישה. חווייה.

סיימנו את הטיול במגרסה, במסלול רטוב וגם יבש עבור הפ- ראירים שלא רצו להירטב. אני לא הייתי ביניהם. נכנסתי למים הקפואים אבל מהר מאוד התרגלתי וזה היה כיף אדיר, עם מלחמות מים שמחות, מעגלים מעגלים של השפריצות. נרטבנו מכף רגל ועד ראש ובטוח שנזכור זאת כאחת החוויות הגדולות, אם לא ה...

אוהל על החוף

המסלול בטיול בבית הקברות כינרת. התעכבנו ליד

שמיניות, מרובעות ומוצלבות

היה בגיחה של כיתות ח', לא יכול להבין זאת <<< רמז: לשמור על קשר זה טוב

1, אורחן זמיה, ח'2 | ידיעות שז"ר

לעצמנו את האזהלים ללינת הלילה. בערב נערך טקס והדלקנו כתובת אש מיוחדת: "של"ח בשביל הערכים".

לאחר הטקס יצאנו לא"ש לילה. הפעילו אותנו בחושך מוחלט, תוך הליכה שקטה, בכל מיני משחקים הקשורים לשמיעה וראייה. לפני שחזרנו למחנה סיפרו לנו צ'יזבט מפחיד. ומה קרה? ילדים רבים פחדו אחר כך לצאת מהאוהל. גם שיטה לשמירה על הסדר. למחרת העירו אותנו בשש בבוקר הישר לפעילות של ספורט אתגרי. ניווטנו בפארק הירקון, פתרנו חידות ולמדנו היסטוריה מהעתיקות. חזרנו הביתה לא לפני שפירקנו את כל המתקנים שב- נינו.

בב, מבלי שנשים לב אנו לומדים בשטח וחבל זאי אפשר ללמוד כך יותר. שיכבה ח' מרוויחה: ש טיול שנתי וגם גיחה.

במהלך הגיחה למדנו כפיתות וקשרים: שמיניות, עות, מוצלבות ועוד. אחר כך עברנו לבניית מתק- דות והקשרים הטובים שלנו: מתקן לנשיאת התי- ועוד דברים מגניבים שכל כיתה המציאה.

ה המתישה אכלנו צהריים ורק אז התפנינו לבנות

אז מה לומדים אצלנו? ↓

עבר מצמיח עתיד

כמובן שנשמעו המון מילות הערכה על ההשקעה ועל הערב הנפלא. אנו מקווים כי שכל הזהות והרעות ימשיך ויתווה את מסורת ישראל. **אפרת נמיוט, ז' 3**

מה ועוד. כל זה הוצג בערב בשילוב סיפוריהן של המשפחות, כפי שעלו מהעבודות שהכנו. שמענו על סבים וסבתות שניצלו בשואה ועל כאלה שתרמו להקמת המדינה. הטקס המרגש סחף אותנו אל העבר, אל מסורת יהודית ואל עשייה ציונית. בסופו התכנסנו בכיתות לארוחה של מאכלי עדות.

בעקבות עבודות השורשים שהכנו, התקיים גם ערב שורשים בו הצגנו את מה שלמדנו וסיפרנו על המשפחות והמקורות שלנו. ערב השורשים מדבר על הזהות של כולנו ועובר על ההיסטוריה שלנו: גלי העליות ארצה, העבר של אבותינו, השואה, התקור-

מתלבשים עלינו ↓

אופנה היא לא תלבושת אחיזה

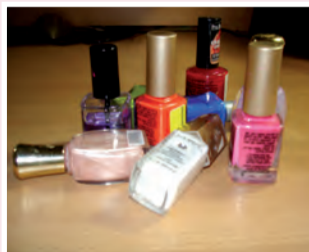
למה צריך להיכנע לצו האופנה, להתלבש ולהיראות כמו כולם? <<< הרבה יותר מעניין לנו כשכל אחד שומר על הייחוד שלו, ומבטא את עצמו כרצונו

מאת אביטל טורף, ז' 2 | ידיעות שז"ר

ו האופנה קובע לנו כי- צד כדאי עלינו להת- לבש. אבל לא נחמד יותר שכל יום פורים?

מרים יש בצבא, לא באו- רחות. לכן הרבה יותר כיף כשכל אחד מסגל לעצמו סגנון משלו וכך נבטא כולנו את השונות בינינו? מי אמר שאנו חייבים להתלבש כמו כולם? להיראות אותו דבר? הרי לכל אחד מאיתנו חשי- בה אחרת וביחד אנו מביעים פלורליזם בעמדתנו לאופנה. החלטתי להציג כאן כמה אביזרים אישיים שלי, שאת רובם ניתן להשיג בחנויות אינטרנטיות. בחנויות אלה, וברבות אחרות, ניתן למצוא פריטים ייחודיים, כך שכל אחד מאיתנו ייהנה כל יום מחדש מהופעה מגוונת, שתא- פשר לו לבטא את עצמו. הרי לכל אחד מאיתנו חשיבה אחרת וביחד אנו יוצרים מארג מגוון ופלוור- ליסטי, באופנה כמו בחיים. ביטוי אישי הוא שם המשחק!

משחקים בצרפתית

תלמידי שז"ר השתתפו השנה בתחרות הארצית "ערב צרפתי". בשלב הראשון בתחרות התלמידים שרו ושיחקו 11 קטעים, כולם בצרפתית. שבעה מהם עלו לשלב חצי הגמר ושניים העפילו לגמר: נטע פודוליאק מח'3 ועופרי שגב מט'5. שלב הגמר נערך בתיאטרון גבעתיים מול שופטים, מורים ותלמידי רים הלומדים צרפתית. מתוך 35 קטעים שהוצגו נבחרו 15, והתלמידים המבצעים אותם יטוּסו לצרפת בקיץ ויפגשו עם בני נוער מכל העולם שלומדים צרפתית. אחת מהמאשרות הללו היא עופרי שגב שלנו. כל הכבוד לתלמידים שלקחו חלק בערב הצרפתי ויישר כוח למורה יעל זלטיץ. כולם מוזמנים להתחיל להתכונן לערב הבא. ההשקעה מש' תלמת!

המערכת

נטע פודוליאק ועופרי שגב שזכתה

כיתת דוברי אנגלית. שיכבה ט' בליווי של שיקספיר

The Confession

You know the English Speakers' room as that tiny room on the way to the library, but what really happens in there? As English Speakers we swore to never reveal the secret, but we've decided that it's time.

A lot of kids think that we don't learn anything, just because we say it's our favorite lesson, but it's actually because we learn interesting things in many different fun ways.

For example, after we had read a play by William Shakespeare – "Midsummer Night's Dream" – we went to see the actual play in Ra'anana, along with our teacher, Alexa!

We get to work in class and when we finish we can play a game. It's a small group and we learn to get along with everyone and we help each other, sometimes.

We talk about important principles and issues such as racism, wars, equality, history

(and important people from the history), literature and much more through stories, songs and books.

Every year we read a different book and have intensive discussions, then we have projects (the good kind of projects..) related to the subject. We also watch a movie about the book.

So yea, it's pretty much our favorite part of school, and we always look forward to it.

So if you think you've got what it takes to be an English Speaker, don't hesitate and join next year (unless you're in the 9th grade..)! We have a squirrel called Shakespeare, a ceiling that looks like it's made of rotten cottage cheese and probably the funniest teacher in the world (true story)!

P.S. Alexa, we love you! We'll miss you in High School!

By Tsuf Enosh and Maya Goldstein, 4/0 English Speakers Group

בעיה מתמטית

הייתם יושבים שש שעות ביום על שיעורי בית במתמטיקה? כי זה בדיוק מה שעושים תלמידי תוכנית בר אילן <<< תוצאת הדגירה הזאת היא בגרות ב' ואחר כך שנתיים חופשיות <<< אז כדאי או לא כדאי?

גל הוכברג, ח'2 | ידיעות שז"ר

שיעורי מתמטיקה הם נראים לכם משועממים, אך עדיין הם מקבלים מאה, ואתם בטח חושבים שהם הכי חכמים בעולם.

אבל מה באמת עובר על תלמידי התוכנית של אוניברסיטת בר אילן לנוער מוכי שר במתמטיקה? בואו אגלה לכם סוד: הם עוברים קשה! מאוד קשה!

בתחילת השנה זה עוד היה בסדר. החומר בתוכנית היה פשוט והשיעורים היו קלים ומהירים. אבל בהמשך החומר הלך והסתבך. רבים נשברו ונשרו.

וממשיכים ללמוד באוניברסיטה לתואר, במקביל ללימודים בתוכנית. בדרך כלל הם גם מקבלים אישור מהצבא לסיים את התואר שנה לאחר סיום התיכון, כך שבעצם הם יתגייסו בגיל 19 עם תואר במתמטיקה.

תלמידים אחרים מעדיפים לשכוח מהמתמטיקה בשנים הבאות, אבל בדרך כלל יבחרו ללמוד במ' גמה תובענית אחרת.

האמת היא שגם אחרי כל מה שכתבתי כאן אני מצליחה להחליט אם כדאי להשתתף בתוכנית או לא. אולי בעוד כמה שנים, כשאמצא את העיתון הזה ואסתכל על הכתבה, אדע להגיד איזו משתי האפשרויות היתה נכונה עבורי.

בחנים הם ארציים ויש ארבעה מהם לאורך השנה. ככל שהשנה עוברת, כך החומר נעשה קשה יותר והמבחן קשה עוד יותר.

ממשיכים לתואר

או למה בכלל להשתתף בתוכנית? התשובה פשוטה: אנחנו לומדים במשך שלוש שנים את מה שכולם לומדים בחמש. כתלמידת התוכנית אגמור את הבגרות במתמטיקה כבר בכיתה י', ולא ב' כ' כמו כולם. זה אומר שיהיו לי שנתיים חופשיות ומשוחזרות ממתמטיקה. יש גם כאלה שעושים את הבגרות בכיתה י'

שתי מברשות שיניים

החיים שלי היו מושלמים <<< עד שאבא ואמא אמרו שיש להם הודעה חשובה >>> סיפור דמיוני שיכול לקרות באמת

לשכנע את אמא ואבא לא להיפרד, אך דבר לא עזר. השעה היתה שבע וחצי בערב. הלכתי למטבח והכנתי לי ולאחיותי ארוחת ערב. הפעם לא התחשק לי להכין גם לאמא ואבא כמו שתמיד אני עושה. אחרי שאכלנו לקחתי את טל לחדר שלה והקראתי לה סיפור לפני השינה: אגדה מספר שקיבלה פעם. האגדה הסתיימה כך: "הם חיו באושר ועושר עד עצם היום הזה". טל שאלה אותי: "את חושבת שגם הם ירצו להיפרד יום אחד?".

"אני לא יודעת", אמרתי. נתתי לה נשיקה, הד- לקתי מנורת לילה, כיביתי את האור ויצאתי מה- חדר שלה. אחרי כמה דקות, כשעברתי במסדרון, שמעתי את הנשימות השלוות שלה.

הלכתי לחדר שלי, ישבתי מול המחשב ולא יד- עתי מה לעשות. בדרך כלל בשעה הזו אני רואה טלוויזיה או מדברת עם חברה בצ'אט, אבל היום הכל נראה לי סתמי.

מאת נועה מירוז, 1/ז' | ידיעות שז"ר

ב

אחד הימים, כשחזרתי מבית הספר, חשבתי לעצמי מחשבה אופטימית: כמה טובים החיים שלי.

יש לי בית חם, חדר גדול מלא דברים מפנקים (מיטה וחצי, טלוויזיה, מחשב), הורים שאוהבים אותי וגם אחד את השני, שתי אחיות, ענת בת 17 וטל בת חמש. יש לי ציונים טובים, הרבה חברות וגם חברים.

הגעתי למסקנה שיש לי את החיים הכי טובים שבעולם. עם המחשבה האופטימית הזאת נכנסתי הביתה, שמתי מוזיקה, נכנסתי למטבח והתחלתי לבשל משהו לארוחת צהריים. זה לא שלהורים שלי אין זמן להכין לי אוכל, אני פשוט אוהבת להכין בעצמי.

הכנתי את אחד הדברים האהובים עליי - לז- ניה עם סלט חסה בצד. לקחתי את הצלחת לסלון, הרלקתי טלוויזיה והתחלתי לאכול. היום עבר כרגיל. הכנתי שיעורים, נפגשתי עם חברות, הל- כתי לחוג בלט. כשחזרתי הביתה ראיתי את אמא, אבא, טל וענת יושבים בסלון. הם ביקשו ממני להצטרף ואמרו שיש להם הודעה חשובה.

מתחת לשמיכה

נכנסתי למיטה, התכסיתי בשמיכה עד מעל הראש והתחלתי לבכות. בכיתי בשקט, כרי שאף אחד לא ישמע. לא רציתי שאמא תבוא ותגיד לי "זה לא בגללך" ו"זה הדבר הנכון לעשות". אז פשוט שכנתי ובכיתי.

בבוקר התעוררתי, התלבשתי מהר ויצאתי לבית הספר. בדרך כלל אמא מסיעה אותי, אבל היום העדפתי ללכת ולהימנע מעוד שיחה מדי- כאת עם אמא. כל יום במהלך השבוע קמתי מור- קדם ויצאתי לבית ספר לפני שאמא תספיק לה- תעורר. כל פעם השארתי פתק אחר: יש לי שעת אפס, בא לי ללכת ברגל וכו'.

עברו שבועיים מאז שאמא ואבא החליטו להיפרד. כמו שהם אמרו לנו, עברנו לגור בבית של אמא. עכשיו יש לי שני בתים, שני חדרים, שתי מיטות וכמו שטל אמרה, שתי מברשות שי- ניים. עוד שבועיים יש לי יום הולדת. זה יהיה הראשון שלי כשאמא ואבא לא ביחד.

"זה אומר שעכשיו יהיו לי שתי מברשות שיניים?"

לענות אבל אמא נכנסה לדבריו: "אני שוכרת דירה לא רחוק מכאן. היא גדולה, עם שתי קומות, יפה ומוארת עם נוף לים".

הכל נראה סתמי

השיחה המשיכה והמשיכה. כמובן שניסינו

לבית של אבא. ענת ואני התחלנו לבכות ורק טל הקטנה והתמימה שאלה: "זה אומר שעכשיו יהיו לי שתי מברשות שיניים?".

אבא חייד: "כן, נלך ביחד ונקנה לך מברשת אחת שתהיה פה ומברשת אחת לבית של אמא".

לרגע המצב נראה גם לי פשוט ותמים, עד שענת שאלה: "ואיפה נגור עכשיו?". אבא עמד

נעלמו המחשבות האופטימיות

דימיינתי כבר מה תהיה ההודעה: אנחנו סוף סוף נוסעים לארצות הברית כמו שתמיד רציי- תי! אבל להפתעתי פניהם של אמא ואבא נראו רציניים ואפילו עצובים. הם אמרו לנו שדיברו ביניהם הרבה והגיעו למסקנה שהם לא מתאימים ורוצים להיפרד.

כל המחשבות האופטימיות שלי נעלמו כלא היו. ענת ישבה שם ולא אמרה מילה. רק טל הק- טנה, שלא הבינה מה קורה, ביקשה שאמא ואבא יסבירו לה שוב.

אמא אמרה שהיא עוברת דירה ושנחנו נע- בור איתה. בכל סוף שבוע שני, היא הוסיפה, נלך

ד"ר דולפין

בסרט "הדולפין" מוצג סיפורו של ריאד, שנעקבות התעללות קשה איבד את היכולת לתקשר עם הסביבה <<< טיפול בריף הדולפינים באילת הצליח להציל אותו

מאת נועה מירוז, 1/ז' | ידיעות שז"ר

א

לימות יכולה להרוס לבן אדם את החיים בן רגע. לעיתים אין ממונה דרך חזרה, לעיתים קורה נס.

הסרט הדוקומנטרי "הדולפין" מספר על בחור ערבי בשם ריאד, שאיבד את יכולת התקשורת עם הסביבה. איך זה קרה לז? ריאד בסך הכל שלח sms תמים לאחת מי- דירותיו בבית הספר. אחיה הגדולים ראו את ההודעה והבינו אותה כמסר מיני לא הולם. בלי לחשוב פעמיים הם חטפו את ריאד למ- חסן והיכו אותו מכות רצח במשך כל הלילה. בעקבות ההתעללות הסתגר ריאד בעצמו ואיבד את היכולת לתקשר עם הסביבה. הוריו לקחו אותו לטיפולים שונים, אך כולם היו לשווא.

קשר יוצא דופן עם הדולפינים

ריאד בילה רוב הזמן לכה, נמנע מליצור קשר עין עם אנשים אחרים ומלהגיב למי שפנה אליו. המצב נראה חסר תקווה, אך לפני שנשלח לאישפוז בבית חולים פסיכיאטרי, שמעה משפ- חתו על ריף הדולפינים באילת והחליטה לנסות לטפל בו שם.

התוצאות היו מדהימות.

ריאד פיתח קשר יוצא דופן עם הדולפינים ובעקבותיו חזר לתקשר עם הסביבה. אבל אז נר- צרה בעיה חדשה: הוא שכח את עברו, לא הכיר את משפחתו והיה בטוח שכל חייו בילה באילת, בריף הדולפינים.

טיפול ייחודי באמצעות גלים גרם לו להיזכר במה שקרה לו. הוא העיד בבית המשפט נגד אלה שהתעללו בו והביא להרשעתם וכליאתם.

הסרט המרתק מראה עד כמה אלימות יכולה להרוס חיים ועד כמה אהבה, חברות ורעות יכו- לות לבנותם מחדש.

אין בעיה להגיע לרמתם של הבנים. בנות בשיעור ספורט

יש לנו רעיון מהפכני

לכולם שאי אפשר לומר שמין אחד חכם מהאחר (המאה העשרים ואחת, זוכרים?), גם בספורט צריך להיות כך. מה הבעיה לעשות הקבצות לפי הרמה של המתעמלים ובלי קשר למין שלהם. מה אתם אומרים? האם נצליח לעשות זאת בבית הספר? האם נהיה פורצי דרך?

סיון קיז'נר, 2/ז, נועה שחר, 5/ז

* נציין כי ההפרדה בין בנים לבנות בשיעורי חינוך גופני הינה בהתאם לחזור מנכ"ל של משרד החינוך.

נחנו חיים במאה ה-21. אנחנו אנשים מפותחים וחכמים, אך עדיין יש אפליה ודעות קדומות בכל הקשור לשני המינים.

אחת הדוגמאות הבולטות לכך היא שיעורי חינוך גופני. לרובנו נראה טבעי שמבחינה פיזית הבנים יותר מהירים, חזקים וטובים מן הבנות בספורט, אך האם זה בהכרח נכון? נכון שלחלק מהבנות קשה, אך יש גם כאלה שאין להן שום בעיה להגיע לרמת הבנים, אם לא למעלה מזה. אז כמו שבמתמטיקה לא מפרידים בין הבנים לבנות, כי ברור

לאכול נכון, לחיות נכון

ההשמה היא מקור לבעיות גופניות וחברתיות <<< כמה כללי זהב שיעזרו לכם לשמור על משקל בריא

גם נטעם, לא נהיה שונים משאר האוכלים, אך לא נגזים בכמויות.

4. אכילת ירקות ופירות. מלא ויטמינים, מלא בריאות, מלא טעם, מעט קלוריות.

5. יש ארוחות ואין שטויות. הנישנושים הם הבעייתיים. שש ארוחות קטנות, בריאות, מסודרות ומספקות יחזיקו אתכם בקלות לאורך כל היום. ואם בכל זאת מתחשק לנשנש כראי להעדיף פרי.

אורח חיים בריא, המלווה בפעילות ספורטיבית אחר הצהריים (שיעורי הספורט אינם מספיקים) והקפדה על שתייה מרובה, ייתנו לנו איכות חיים יומיומית תוך חשיבה על המח. שירה ביבי, ט/1, סיון קיז'נר, 2/ז

מחקר שנעשה בהזמנת חברי כנסת מצא כי 18 אחוז מבני הנוער בישראל סובלים מעודף משקל.

הסטטיסטיקה הזאת כוללת גם אותנו וחלקנו נמנה על אותם אחוזים, שסובלים לא רק מבעיות גופניות אלא גם מדחייה חברתית. איך אפשר לשמור על המשקל ולמנוע השמנה בקרב ילדים ובני נוער, למען בריאותנו הנפשית והגופנית? הנה כמה עצות חשובות:

1. הקפדה על שתיית מים מרובה. רק בסוף השבוע אפשר להתפנק בתרכיזים ובמיצים.
2. ספורט, ספורט ושוב ספורט. לפחות פעם בשבוע ורצוי יותר, ללכת, לרוץ, לזנוז.
3. לאכול מנות קטנות. להניח בצלחת קצת מכל דבר כך

מטפלים בחיות השונות. וטרינרים צעירים

וטרינרים לעתיד

אוהבים חיות? רוצים להיות וטרינרים או מטפלים בחנות חיות? בן? מעולה!

כי אני רוצה להמליץ לכם על חוג מצויין, ראשון מסוגו בשרון – "וטרינרים צעירים". החוג משלב טיפול בבעלי חיים יחד עם המון מידע מעניין. ידעתם למשל שאין חיה כזאת דבור ושבעצם מדובר בסוג של דבורה?

החוג פועל גם בפנינת החי שבכפאק העירוני, שם אנחנו מטפלים בחיות שונות ולומדים עליהן. בסוף החוג נקבל אחריות על הטיפול בפנינת החי, יחד עם תעודת "מפעיל פנינת חי". את החוג המהנה הזה מפעיל אירגון בשם מגן דוד ירוק ואני ממליצה עליו בחום.

שלי גולדמינץ, 3/ז

גיבורות של נייר

שני ספרים, בשניהם הדמות המרכזית היא נערה לוחמת קשוחה ושניהם החזירו לנו את החשק לקרוא

מחוננת/ קריסטין קאשור

אולי בגלל עיצוב העטיפה המושקע, אולי בגלל הנושא, אבל ברגע שהספר "מחוננת" הגיע לידיי, כל מה שרציתי הוא להתיישב ולהתחיל לקרוא.

זה מה שעשיתי ולא התאכזבתי. הספר תפס אותי מהמילה הראשונה ולא הפסקתי עד שהגיעתי לסופו.

העלילה מתרחשת בשבע ממלכות בימי הביניים. המלכים כולם עם אגו מגופח ויש רק נסיך אחד שעושה חשק להתאהב בו. אה כן, יש גם כמה מתבגרים. הספר נפתח בתעלומה: אחד הנסיכים משבע הממלכות נחטף. המחותרת הסודית של קסטה, נערה המחוננת בכישורי לחימה יוצאי דופן, מצילה אותו. אבל השאלות עדיין מטרידות: מי חטף אותו? ומאיזה מניע? מכאן העלילה מתגלגלת לסיפורה של קסטה ושל הרומן בינה לבין פו, נכדו של הנסיך החטוף.

קסטה היא אנטי גיבורה מושלמת. היא לא חברותית, לא נחמדה, לא ממש אוהבת אנשים אחרים, רוצחת בשירות המלך, ובכלל אלימה ולא סימפטית. כל אלה נשמעים כמו תכונות שמאפיינות את גרגמל (מהדרדרסים) או המכ"שפה הרעה מסינדרלה, אבל איכשהו בספר זה בדיוק מה שהופך את קסטה לאהובה כל כך. היא דמות שכיף להתחבר אליה, בניגוד לדמויות בנאליות אחרות, שמוכרות לנו מספרי נעורים. הקונפליקטים שלה מזכירים לנו את ההתמודדותיות שלנו עם המציאות סביבנו.

הספר עצמו לא עוסק ישירות בדילמות נעורים, אבל מצליח לגעת בהן: אהבה, חריגות ושונות, רצון מול כפייה ועוד. מומלץ.

אורחן זמיר, ח/2

משחקי אכזרי. משחקי הרעב

משחקי הרעב/ סוזן קולינס

אני אוהבת לחשוב על מבחנים שהיה בעוד חמישים שנה, בהם תוצג השאלה: "מה זה ספר וכיצד הוא נכחד מהעולם? הסבר, נמק והדגם". אבל בעקבות יציאת הסרט "משחקי הרעב", בני נוער רבים החלו לקרוא ספרים, כך שאולי סכנת ההכחדה חלפה.

משחקי הרעב מגולל את סיפורה של קטניס, ילדה שחיה בפאנס, מדינה שהוקמה על שרידיה של ארצות הברית. מחוז אחד, המתמחה באנרגיה גרעינית, החליט למרוד בשלטון הדיקטטורי, אך השליטים הביסו אותו והוא הושמה. כדי להקטין את רגשות הקיפוח של הנתינים מחליט המשטר להעסיקם במשחק אכזרי, משחק הרעב. הספר, שמעביר לבני הנוער מסר לפיו הם אחראים על חייהם, זכה להצלחה גדולה בעיקר משום שהפך לסרט שמשך אליו מיליוני צופים. ואם עוד לא קראתם, הגיע הזמן.

אביטל טורף, 2/ז

ידיעות שז"ר

כפר סבא

נפרדים ממחזור "ה"

רק אני, הים והלפטופ

מאת נועה שחר, 5/ז | ידיעות שז"ר

★ לינוי דורי: כלב, כי זה חברו הטוב ביותר של האדם.

מדובר בשאלה די קשה ולכן שיתפתי בה כמה ילדים מהכיתה וביררתי מה הם היו לוקחים. הנה כמה מהתשובות:

★ עמית רוזנטל: מטוס, כדי שיטיס אותי משם מיד הביתה.

★ שגיא הרוש: ספר. אולי יהיו כתובות בו כמה עצות שימושיות.

★ מעיין סלע: פלאפון, כדי לצלצל למישהו שייקח אותי משם, לא חשוב באיזו דרך.

אז אם אתם לא מוצאים חפץ שיקר לליבכם, אל תתבאסו. זכרו שאולי לא הייתם לוקחים אותו לאי בודד ובעצם הוא לא כל כך חשוב.

★ מאי ורפולר: את המשפחה המקסימה שלי, כך שלא אהיה לבה.

יפוישם, היפוישם, היפוישם. מה איבודתי היום? זה לא משנה. כל פעם זה משהו אחר ושוב אני בחיפוישם.

אני משוטטת בכל פינה ומחפשת, אבל האם הדבר הזה שאני משקיעה מאמצים רבים כל כך למוצאו הינו משמעותי עבורי? לפעמים, תוך כדי חיפוש, אני שואלת את עצמי אם הייתי לוקחת את מה שאני מחפשת לאי בודד.

לבר באי בודד, רק אני, הים, החול ועצי הקוקוס. מה עוד אני צריכה שם? פלאפון או לפטופ, ברוח, כדי שאוכל להי תקשר אל מישהו. אבל מה רע בלהיות קצת מנותק? בעצם,

חגיגה אחורית

בטקס רב רושם נפתחה החצר האחורית של בית הספר להנאת כולנו